

Jij en de Bijbel

Bijbelverhaal, Sam en Anne, wist je dat, puzzelen en internetten

God gaat verder met zijn plan

De mensen bleven allemaal dicht bij elkaar wonen. De toren die ze aan het bouwen waren, werd hoger en hoger. God zei: "Ze willen die toren maken om bij elkaar te blijven, en dat is niet de bedoeling. Ik ga ze verschillende talen geven". Dat heeft God toen gedaan. En omdat ze ineens allemaal een andere taal spraken, lukte het niet meer samen te werken. Bij elkaar wonen was ook niet zo leuk meer, want ze begrepen niet meer wat de buurman zei. Er was een spraakverwarring gekomen. Zo gebeurde wat God wilde: ze moesten over de hele aarde gaan wonen. Veel mensen trokken weg naar andere plaatsen. Ze werden daar volken, die helemaal vergaten dat ze vroeger één volk waren. Naar God luisterden maar weinig mensen; de meeste van hen vergaten God zelfs. Toch wilden ze wel een god hebben. Ze maakten beelden, offerden daaraan en knielden daarvoor.

Zij vergaten God wel, maar God vergat hen niet. Hij had beloofd dat er eens een mens zou zijn die wél naar Hem zou luisteren en doen wat Hij vroeg. God ging daarom eerst een nieuw volk maken, en uit dat volk zou iemand geboren worden, die Hij zijn Zoon zou noemen. Dat volk zou een heel bijzonder volk zijn, heel anders dan alle andere volken. Een volk met de wet van God, die hen zou leren wat goed en verkeerd is. Daarom mocht dat volk niet bij andere volken wonen. Zij zouden een eigen stuk land krijgen, waar God als een vader voor hen zou zorgen. En zij moesten dan andere volken over God vertellen.

Uit alle mensen die er toen waren, koos God één man. Hij heette Abram en woonde in de rijke stad Ur. God zei tegen hem: "Ga weg uit dit land, weg van je familie. Ga naar een land dat ik je aanwijzen zal". Dat was moeilijk voor Abram. Moest hij alles verlaten, zijn huis, zijn familie, en naar een vreemd land gaan? Ja, maar God beloofde dat Hij heel goed voor Abram zou zorgen. En dat hij de vader zou worden van dat nieuwe, bijzondere volk. Nog een heel mooie belofte kreeg Abram: hij zou een zoon krijgen; die zou ook een zoon krijgen; en zo zou het doorgaan. Na vele jaren zou de beloofde Zoon dan geboren worden. Was Abram gehoorzaam? Dat lezen jullie de volgende keer.

Sam en Anne waren naar Artis geweest. Daar zagen zij zoveel dieren dat zij er de hele weg naar huis over praatten. "Zo, jongens," vroeg mama, "wat vonden jullie het allerleukst?" "De zeeleeuwen!" klonk het als uit één mond.

Zij hadden met moeite de voorste rij bereikt, toen de zeeleeuwen werden gevoed. "Die ene kon een hoop lawaai maken, hé?" merkte papa op. "Ja, hij wist precies wat hij moest doen om een vis te krijgen". "En die hele grote dan? Wat een plons; ik ben helemaal nat geworden!" Anne moest giechelen. "En zij gaan zo snel door het

water, het zijn net torpedo's!" Sam was echt onder de indruk. "Weet je hoe dat komt?" vroeg papa. "Ja, ze zijn gestroomlijnd." "Ze moeten ook snel kunnen gaan, want anders vangen zij geen vis!" voegde mama er aan toe.

Een paar dagen later, liepen zij langs de havenkade. Ineens zag Anne iets in het water. "Kijk die hond daar!" riep ze. "Een zeehond zeker," lachte Sam haar een beetje uit, "ik zie niets". "Kijk, hij duikt!" riep Anna. "Dan is dat geen hond!" papa had zijn verrekijker bij zich. "Sam heeft gelijk, dat is een zeehondje". Papa keek hem glimlachend aan, maar nu was Sam niet zo trots, hij schaamde zich een beetje. Dichterbij gekomen, zagen zij hoe dat zeehondje met zijn kop boven water heen en weer zwom, om af en toe een duik te maken. "Hoelang kan hij onder water blijven?" vroeg Sam. "Als hij volwassen wordt, wel 20 minuten! En dat is veel meer dan jij voor je B diploma moet doen!" "Hoe kan dat nou?" vroeg Anne. "Dat zal ik je straks vertellen" beloofde papa.

Thuis gekomen haalde Papa een natuurgids te voorschijn en zocht **Zeehonden** op. Het bleek dat de hartslag van een zeehond omlaag gaat als hij duikt, zodat hij veel minder hoeft in te ademen. "Dus hoeft hij niet zo vaak naar boven te komen" Sam snapte het goed. "Is het niet wonderlijk hoe God hem heeft gemaakt?" Papa pakte zijn Bijbel en las uit Psalm 104: "Zie hoe wijd de zee zich uitstrekt. Daar wemelt het, zonder tal, van dieren klein en groot ... En allen zien ernaar uit dat u brood geeft, op de juiste tijd ... opent zich uw hand, dan worden zij verzadigd." Op dat moment riep mama, "Eten!" En je kunt wel raden wat ze aten - vis! Maar op een bord, wel te verstaan.

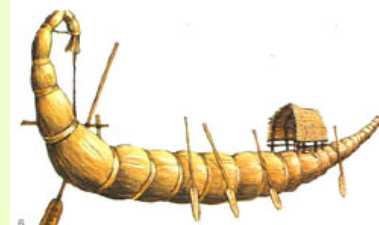
C.T.

Wist je dat?

Papyrusboten

Een van de eerste volken die boten bouwden waren de Egyptenaren. Dat is eigenlijk vreemd, want als we aan boten denken dan denken we waarschijnlijk aan houten boten. Maar Egypte is geen land van grote bomen. Er was daarom weinig goed timmerhout. Wat er wel groeide was papyrusriet, waar later het eerste papier van gemaakt werd. Als je van zulk riet flinke bundels maakt, die goed samenbindt en je bindt dan een aantal bundels weer aan elkaar, heb je een vlot. Door de bundels een bepaalde vorm te geven kun je zo'n vlot de vorm van een boot geven. Zulke boten werden 5000 jaar geleden al in Egypte gebruikt. Soms waren ze klein, maar soms waren het hele schepen met mast en zeil.

Kleine papyrusboten worden nog steeds gebruikt op de zogenaamde Witte Nijl, maar ook op het Titicacameer in Zuid-Amerika. De Noor Thor Heyerdahl meende daarom dat oude Egyptenaren de oceaan overstaken met hun papyrusboten. Om te bewijzen dat dit kan heeft hij in 1969 zelf geprobeerd de oceaan over te steken met een papyrusboot. Dat is een reis van 6000 km. Maar na 5000 km had de zee de boot zover vernield dat hij zonk en de bemanning moest worden gered. Een jaar later probeerde hij het opnieuw, met een door Boliviaanse indianen gebouwde boot. Omdat hij steviger was dan de eerste lukte het toen wel, ondanks zware stormen onderweg. Het bewijst in elk geval dat je met zo'n boot nog heel wat kunt doen. In de Bijbel komen we papyrusboten twee keer tegen. De ene keer bij de profeet Jesaja. Hij sprak over een land dat: "boden over de zee zendt, in biezen boten over de wateren"(Jes. 18:2). Dat land wordt daar Ethiopië genoemd, maar is het land dat nu Soedan heet. De inwoners woonden aan de rivier de Nijl. In die tijd heersten ze over Egypte, dat stroomafwaarts aan de Nijl ligt. De biezen boten zijn de papyrusboten waarmee ze de Nijl op en af voeren. Zo kwamen ze sneller van het ene land naar het andere dan wanneer ze lopend of per kameel door de woestijn moesten gaan. De andere keer dat we zulke boten tegenkomen in de Bijbel is in het boek Job: Ja, mijn dagen gaan sneller dan een ijlode ... ze spoeden langs als rieten boten"(Job 9: 25-26). We weten niet precies waar Job gewoond heeft. Maar misschien heeft hij ergens langs de Nijl gewoond. Als je deze woorden leest, zou je dat wel denken.

R.C.R.

Internet

Wist je dat er een speciale startpagina is met alles over de zeehond? zeehond.startpagina.nl wijst je de weg.

Kijk voor zeeleeuwen eens op <http://www.iselinge.nl/Scholenplein/pabolessen/00012donderzeewereld/dezeeleeuwen1.htm>

GOED OF FOUT ?

Geef bij de volgende zinnen over zeehonden en zeeleeuwen aan of ze goed of fout zijn. Wanneer je het antwoord niet weet kun je het misschien vinden op de bovengenoemde websites. Als je het helemaal goed gedaan hebt, komt er een woord uit. Stuur ons dat in een E-mail, of op een kaart (het adres staat op het kaft). Bij het volgende blad zit dan een verrassing voor je! Succes!

	goed	fout
1 Een babyzeehond noem je ook wel een huiler	G	Z
2 Een zeehond kan drie kwartier onder water blijven	E	R
3 Zeehonden en zeeleeuwen hebben geen snorharen	E	I
4 Zeehonden en zeeleeuwen kunnen goed zwemmen	J	K
5 Zeehonden en zeeleeuwen eten vooral vis	Z	P
6 Zeehonden hebben oorschelpen	A	E
7 Zeeleeuwen spelen graag	Z	O
8 Zeehonden zijn sneller op het land dan zeeleeuwen	L	E
9 Zeehonden en zeeleeuwen zijn koudbloedig	S	E
10 Zeehonden leven in de Waddenzee	H	V
11 Pieterburen vangt zieke zeehonden op	O	I
12 Zeehonden hebben kortere vinnen dan zeeleeuwen	N	S
13 Zeehonden en zeeleeuwen maken hetzelfde geluid	T	D

Oplossing:.....